

L'EXPRESIDENT NO ENS EXPLICA TOTA LA VERITAT EN LES 'MEMÒRIES' SOBRE L'ENERGIA EÒLICA

Santiago Vilanova

Periodista

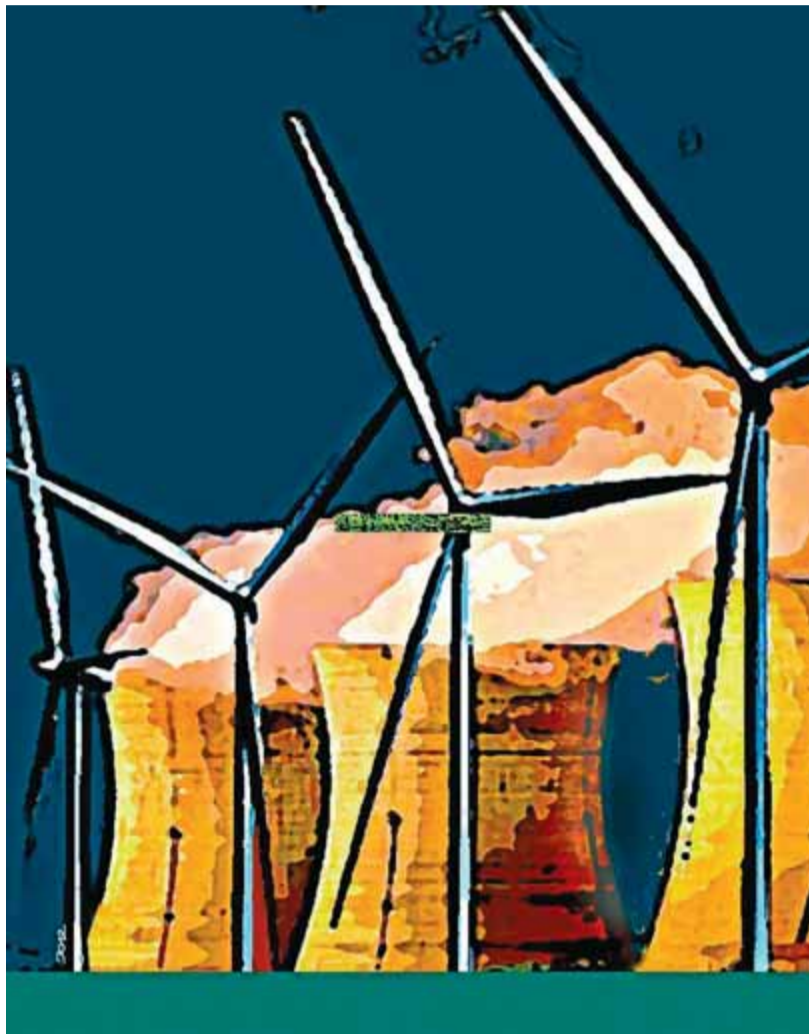
Pujol i l'energia eòlica

Jordi Pujol és un defensor de l'energia atòmica i un escèptic respecte al que poden aportar a la nació les energies del sol. "No podem tornar als molins de vent", solia declarar quan era president.

DURANT ELS SEUS MANDATS, la cooperativa Ecotècnia (finalment adquirida per la multinacional Alstom després de ser controlada per Mondragón), que alguns ecologistes varem ajudar a promoure durant els anys 70, va ser estratègicament marginada. Els projectes que va presentar al govern per arrelar-se i dinamitzar la indústria eòlica varen caure en un pou. Pujol, seduït per Pere Duran Farell, havia optat per la nuclearització imposada pel franquisme, probablement pensant que el moviment bancari i financer que comportaria seria beneficiós.

FINALMENT, PERÒ, EL PASTÍS se l'emportaria el Chase Manhattan Bank, que havia concedit els crèdits en dòlars per a la compra dels reactors de tecnologia Westinghouse i General Electric. La "transició democràtica" mai va reclamar una auditoria a les elèctriques sobre els tripijocs d'aquella negociació.

ARA, PUJOL, EN EL TERCER VOLUM de les seves edulcorades *Memòries*, es treu les puces i explica la marginació de l'energia eòlica a Catalunya d'aquesta manera: al principi semblava que po-

JORDI SOLER

Pujol silencia les connivències dels polítics amb el sector nuclear i la incompetència i la manca de coratge dels seus governs que no van afavorir l'energia eòlica

dia satisfer els partidaris de la producció d'energia neta no contaminant, va ser impugnada per ells mateixos perquè deien que els molins de vent mataven ocells, feien soroll i alteraven el paisatge (...). Amb aquestes actituds, d'oposició sistemàtica i la nostra incapacitat de superar-les, Catalunya va perdre la possibilitat de crear empreses importants en el camp de l'energia eòlica, i no em refereixo només a la producció d'energia sinó també al material: torres, motors, aspes, informàtica... Tot va ser massa difícil, i aquestes activitats industrials es van desplaçar a altres indrets de l'Estat on no hi havia tants entrebancs."

I SEGUIDAMENT AFEGEIX: "Espanya té una posició important en l'energia eòlica, i Catalunya no. I algunes empreses d'aquest sector que teníem, tipus de trobar obstacles a cada cantonada, durant els últims anys s'han venut a empreses de fora. En un moment en què tothom reclama que Catalunya tingui activitats industrials noves, constatar aquest fet resulta bastant depriment."

L'EXPRESIDENT, MURRI, no ens explica tota la veritat. El sector

elèctric (Endesa, Gas Natural-Fenosa, Iberdrola... i caixes i bancs vinculats), amb la complicitat del PP i CiU, ha optat per allargar la vida de les centrals d'Ascó i Vandellòs, ja amortitzades, i que li suposen un benefici net diari d'alguns milions d'euros. No és casual que les energies del sol hagin progressat en les autonomies desnuclearitzades.

PERÒ LA MEVA PERPLEXITAT es produeix quan Pujol no identifica els "ecologistes opositors sistemàtics" a l'energia eòlica. De qui parla? A qui acusa? Aquesta ambigüitat perjudica tots els ecologistes que defensem l'energia del vent i proposem la seva extensió. Silència, en canvi, les connivències dels polítics amb el sector nuclear; la incompetència i la manca de coratge dels seus governs i la miopia que varen tenir en no afavorir unes energies que faciliten l'autosuficiència i que ajudarien a la futura independència de la nostra nació.

ARA, LES DIFICULTATS per impulsar projectes eòlics científics com el Zèfir a l'Ametlla de Mar vénen de la desconfiança que s'ha generat a les poblacions afectades per la manca de credibilitat i transparència informativa dels promotors polítics. El conflicte no és degut a la cultura del "no", sinó a una profunda qüestió de gestió democràtica de les energies renovables i de com fer-les popularment participatives. De la descontrolada situació actual s'aprofiten els conspiradors al servei del lobby nuclear. *A río revuelto...* Però la responsabilitat d'aquest fracàs comença en el primer govern pujolista. Ho sento, president, però algú ho havia de dir.

No n'aprendrem mai

Lluís Postigo

Regidor de Llagostera

Si en època de vaques grasses moltes persones varen perdre el senderi embogides davant la possibilitat de prosperar, ara que ho tenim magre continuem igual i molts serien capaços de trepitjar el cap al veí per tal de sortir-se'n. Per molt generalitzada que estigui, aquesta actitud competitiu i individualista no deixa de sorprendre. Encara

més quan es constata que també impregna l'acció de govern d'alguns dels nostres dirigents polítics.

Al més alt nivell no més no varen intervenir (*laissez faire*) per posar fre a una situació que tothom ensumava que no podia acabar bé, sinó que a més varen participar d'aquella bacanal. En són bons exemples: la inversió en línies de tren d'alta velocitat, alguna de les quals, a més, d'un cost astronòmic (3.500 milions d'euros la línia Toledo-

Conca-Albacete) ha servit per passejar poc més d'una dotzena de viatgers al dia, o els aeroports sense avions, com ara el de Castelló, al País Valencià, una inversió de més de 150 milions d'euros que ni tan sols disposava de permisos.

Fins i tot algunes de les administracions més properes, els ajuntaments, varen caure en la temptació de la política de campanar i es varen deixar arrossegar irresponsablement per la dèria cons-

tructora d'equipaments sobredimensionats. En aquesta ocasió, de res no va servir la proximitat i el bon coneixement de les necessitats col·lectives.

Des de fa un parell d'anys, ja en plena crisi, "el poder" (?) polític no només continua sense intervenir (*laissez jouer*) per parar els peus al sistema financer, sinó que està reblant el clau com a braç executor dels desitjos del veritable poder, l'econòmic. Li està aplanant el terreny amb una política

de retallades i de reformes laborals sense precedents. Una vegada instal·lat el discurs de la por de perdre el lloc de treball, poc ha costat llançar l'opinió pública contra els treballadors de la funció pública. Amb el pretext de promoure l'ocupació, ens volem fer combregar amb rodes de molí i ens venen les excel·lències de determinades actuacions i les propietats miraculoses d'inversions milionàries que ens trauran de la misèria. Mentre en algunes ciutats la indignació intenta ocupar el carrer, en molts pobles el populisme s'imposa.

Posem pel cas Llagostera: l'Ajuntament justifica

amb la promoció turística una despesa de més d'un milió d'euros per pintar les façanes de més de 200 habitatges. En la meitat dels casos la subvenció cobreix el 100% de la despesa; en la resta, entre un 70% i un 95%. Mentrestant, al·leguen motius econòmics per no posar en funcionament la segona llar d'infants municipal. S'atreveixen a subvencionar més de 20 habitatges que estan buits, i que continuaran desocupats, alhora que el pla local d'habitatge detecta que un 62% de les famílies del poble no poden accedir als habitatges de renda lliure. Així volem sortir de la crisi? No n'aprendrem mai.